

ВЪ КОНАКА.

Заредиха се мрачни есенни дни. Тъмни мъгли низко се носѣха надъ градеца. Ситенъ дъждъ валѣше — непреставаше. Наоколо балкани, ридове, канари като уплашени млъкнали, спотаили се. Насълзена природата тжжеше. Вѣтръ унасяше въздишкитѣ ѳ. Листата отъ дърветата се ронѣха и напластяваха въ калища и мочури.

Утро бѣ, а сякашъ още не бѣше съмнало. Мама ме водѣше за ржка и ме притискаше къмъ полата си. Незнаенъ страхъ пълнѣше душата ми. Всичко отвредъ ме гледаше загадъчно, враждебно. Дъжда ми мокрѣше лицето, ушитѣ, врата, дрехитѣ. Мразовити трѣпки пълзѣха по снагата ми. Предъ моето смутено въображение се мѣркаха печални изгледи, грозни образи. Нозетѣ ми се движеха като чужди. Азъ дори забравихъ, че мама е край мене. Усѣщахъ се самотенъ въ безкрайна пустиня.

Минахме покрития мостъ. Бѣхме вече въ чаршията. Предъ насъ се открии въ мъглата голѣмата конашка сграда, настрѣхнала, зловеща. Обширенъ дворъ. Обграждаха го високи стени, съ мѣхъ и плесенъ покрити. Никой българинъ не викаха въ конака за добро. Затова да се влиза тамъ — страшно бѣше. Предъ високитѣ порти стоеха нѣколко заптиета (стражари), въоръжени до зъби. Каго ги доближихме, тѣ ни изгледаха кръвнишки. Мама бѣше навела очи — нито ги погледна. Влѣзохме въ двора. Заптиета сновѣха въ разни посоки. Тукъ-таме българи въ тежки окови. Отъ подземията презъ малки прозорчета назъртаха плахо други затворници. Моя страхъ още повече нарасна и помрачи съзнанието ми. Звекъ отъ окови и оржжия пълнѣше ушитѣ ми.

Въ краищата на двора стърчеха високи тополи — умислени, самотни. Студенъ вихъръ люлѣеше върховетѣ имъ. Клѣнитѣ имъ се боричкаха и скърцаха. Надъ тѣхъ подъ самитѣ тъмни облаци гарвани на ята се носѣха въ разни